

13 - 11 בדצמבר 1972

נגד צי"ד

המכשפות!

מן הרגע שבו פורסמו הידיעות הראשונות על מעצרי הצעירים החשודים בהשתתפות ברשת ריגול וחבלה, היכינו להתקפתם של צייד-המכשפות המיקצועיים. ואכן, ח"כ שמואל תמיר קיבל על עצמו את ה"משימה, ופתח בהתקפת-מחץ על כל מחנה-השלום, ממפ"ח ועד ש"ח, כאילו הוא אחראי לתופעות ה"חורגות.

כרגיל, נפל עלינו להשמיע בפה מלא את התשובה. עשינו זאת בהזדמנות הראשונה — אגב דיון באורך-השירות של חיילי צה"ל:

אורי אבנרי: ...בימים האחרונים נאמרו שטויות רבות על היחס של מחנה-השלום בישראל לצורכי ביטחוננו. בעומדו היום על דוכן זה ברצוני לגנות את צייד המכשפות, ולהפריך את דבריהם. תה הדמגוגיים, שהושמעו אתמול גם מעל ד"ר כן זה.

מאז ומעולם הצטיינה תנועת-השלום הישראלית, אולי יותר מכל מחנה אחר בישראל, בהבנת צורכי-הביטחון האמיתיים של המדינה. מתוכה יצאו מיטב החיילים הקרביים, מתנדבי כל היחידות המובחרות, לא רק טוראים אלא גם מפקדים ולקופים שיבטיחו את קיום המדינה, ביטחונה, שיגשוגה ושלמותה המוסרית, וברור לכלנו כי כוח-מגן איתן, יעיל ומוסרי הוא מרכיב חיוני של המאמץ להשגת השלום ולקיום השלום אחרי שיושג.

לא נניח לכוחות לאומניים, המדברים גבוה-הגבוהה על ביטחון המדינה, בעודם מערערים את היסודות המוסריים והמעשיים של ביטחון זה, לזרות תהום בין צה"ל ובין מחנה-השלום. כרית-הרמים בין צבא-ההגנה ותנועת-השלום לא תופר על-ידי קבוצות-שרי ליים מוכיון ומשמאל.

שום שוחר-שלום ברידעת לא יתן יד לאירגונים ערי ביים לאומניים הרוצים להסל את מדינת-ישראל. רק ההכרה ההדדית בזכויות האזרחיות של האומה הישראלית והאומה הפלסטינית, תבטיח שלום-אמת בין שתי האומות, שיהיו מחר, זו בצד זו, בשתי מדינות לאומיות חופשיות: ישראל ופלסטין.

"אני פונה אליך,

ח"כ בגין..."

לעימות ישיר — ותרבותי, כרגיל — עם מנחם בגין הגענו שעה קלה לאחר מכן.

מאיר אביזוהר, הפורש מע"מ, העלה הצעה לסדר-חיים: לדון במדיניות המדינה בשטחים המוחזקים. הוא הפתיע את המליאה בנאומו מתון ביותר, שבחלקו היה קרוב מאוד לגישתנו.

על כך ענה שר-הביטחון בנאום ארוך, מלא, "נתו" ניס". נראה שגולדה מאיר אסרה עליו להשמיע בי-הדמנות זו את דעותיו הפרטיות, אך הן ביצצו בי-נאומו.

מנחם בגין נמנע מהצבעה, כדי להסביר את דרישתו למנוע, "חלוקה מחדש של ארץ-ישראל", ותוך כדי כך מנה בשאלות ריטוריות אל אביזוהר.

אחריו בא תרנו לנמק את הימנעותו מהצבעה. ניצלנו זאת לפולמוס עם בגין: **אורי אבנרי:** קשה היה לקבוע איך להצביע על הצעה זו. אין אופוזיציה היכולה להתנגד שעניין כלשהו

יועלה על סדר-היום. להיפך, אופוזיציה צריכה לדרוש תמיד, שעניין חשוב — והרי אין עניין חשוב יותר מזה! — יועלה על סדר-היום של הכנסת.

אני מסכים במידה רבה לתוכן דבריו של חבר-הכנסת אביזוהר, הייתי מצביע בלי הסתייגות לדיון על דבריו — לולא באו דבריו של שר-הביטחון. אמנם, הוא לא היה חופשי היום להביע דיעה משלו. אבל צלילי דעתו התנגנו במה שהוא קרא "נתונים". לפיכך לא היתה ברירה אלא להימנע מהצבעה.

ארשה לעצמי להוסיף כמה מלים. חבר-הכנסת בגין פנה ישר אל חבר-הכנסת אביזוהר, ושאל היכן היתה אי-פעם דוגמה שעם הסכים מרצונו לחלוקת מולדתו.

אני מרשה לעצמי לפנות ישר אליך, חבר הכנסת בגין, ולשאול: היכן היתה אי-פעם דוגמה לכך ששני לאומים מוענים לארץ אחת, ושדשניהם זכויות לגיטימיות היסטוריות ע"ייה?

נכון, לסיפוח הגדה בידי המלך עבדאללה הסכימו רק שתי מדינות. הסיפוח הזה לא היה מעולם חוקי.

אבל קיומו של העם הערבי הפלסטיני, חי בארץ הזאת 1,600 שנה — זוהי עובדה שאינה טעונה אישור מצד שום מדינה.

זהו עובדה היסטורית. השאלה העומדת לפנינו אינה אם יש לנו זכויות על ארץ זו בשלמותה.

אני עונה על זה בחיוב. יש לנו זכות על ארץ-ישראל כולה.

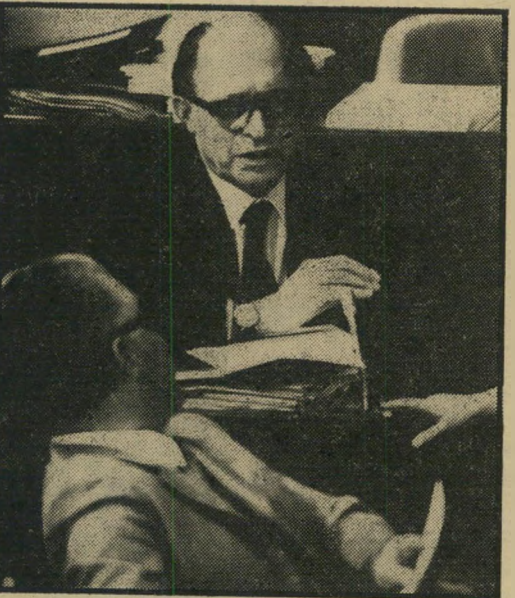
השאלה היא אם רק לנו יש זכות על ארץ-ישראל כולה.

עדיך אני עונה: בעיקבות סיבות היסטוריות מיוחדות כמו, אולי יחידות מסוגן בהיסטוריה, קיים מצב שבו יש זכויות על הארץ כולה לשני עמים.

במיקרה זה יש רק שתי אפשרויות. אם לא נחשוב על השמדה וגירוש, ואני מאמין שאין אדם, בבית הזה לפחות, הדוגל בכך.

או שעם אחד יחיה תחת שילטונו של העם השני — כפי שמציע חבר-הכנסת בגין — או שהארץ תחולק בין שני העמים — תוך תיקונה שבקצות הסדרים מיוחדים ביניהן תקויים האחרות הכספיות של הארץ הזאת.

אוסף בסוגריים: אל נשכח, שגם החלטת האומות המאוחדות המקורית, מנובמבר 1947, אשר חילקה את

"חכים בגין והלוי במליאה

הארץ בין מדינה ערבית ומדינה יהודית, קבעה שתישמר אחדותה הכלכלית של הארץ הזאת.

בנימין הלוי: למה שווייץ לא חולקה? **היו"ר מרדכי זר:** אני מיעיץ לך לא לענות.

אורי אבנרי: השאלה היא חשובה.

שווייץ נוצרה תוך גיבוש שותפות היסטורית בין שלושה פלגים-עמים — פלג גרמני, פלג צרפתי ופלג איטלקי. פלגים אלה מקיימים מישר של חלוקה לקנטונים, חלוקה שאינה פורמלית אלא משמעותית מאד.

שותפות זו היא מרצון. מעולם לא נכפתה בכוח כיבוש. קנטון אתרי קנטון הצטרפו מרצון. לקוני פדרציה השווייצית.

אין זאת מדינה איחודית, אין זאת מדינה גרמנית שיש בה מיעוט צרפתי ואיטלקי, כי אם "קוני" פדרציה שווייצית, שותפות מרצון של שלושה פלגים-עמים.

בנימין הלוי: זו מדינה אחת.

אורי אבנרי: מדינה אחת — מרצון. אני, כשלעצמי, מייחל מקרב לבי לכך שאם יקומו שתי מדינות לאומיות, אחת יהודית-ישראלית ואחת ערבית-פלסטינית, שיהיו יחד, זו בצד זו, תחילה בשותפות טובה ואחר-כך ביחסים הדוקים יותר — שמתוך רצון הדדי ייפכו יחסים אלה במרוצת הזמן

למיסגרת קונפדרטיבית או פדרטיבית מרצון. אראה בכך הגשמת חלום גדול!

אדוני הושבראש, רק לוליינות אינטלקטואלית יכולה להביא מישהו לכך שיראה במצב הקיים שלום מרצון. יש כיבוש. בעיניך זה שיהרור, אבל בעיניהם זהו כיבוש.

העם השני אינו משלים עם הכיבוש הזה. הוא מקבל אותו כמצב זמני. כמו שאמר קודם שר-הביטחון — זה היה אולי המישט הנכון לדבריו — אף ערבי אחד, לא ביהודה ובשומרון, לא ברצועת-עזה לא ברמת-הגולן ולא בירושלים, אף לא אחד ביקש לקבל אורחות ישראליות.

הושבי השטחים רואים בישראל מדינה לאומית של עם אחר.

אדוני הושבראש, דובר היום הרבה על "הבעיה הדמוגרפית". אין בעיה דמוגרפית. המלים "בעיה דמוגרפית" הן סילוף הבעיה האמיתית.

הבעיה איננה שיש פה יותר מדי ערבים. במה שרוצים שתהיה מדינה יהודית, וזה מסכן את יהדותה של המדינה. לא זו הבעיה האמיתית. זהו אולי תירוץ בפי אנשים שאינם מעיזים להגיד את הדברים בפה מלא.

הבעיה היא שקיימים שני לאומים, והיא לאום האחר לעולם לא יחיה בשלום עם השני, אם זה לא יכיר בזכויותיו הלאומיות הלגיטימיות.

הצורה היחידה שבה הזכויות הלגיטימיות יכולות לבוא לידי הגשמתן, בצורה שתבטיח את ביטחוננו, במקום לסכן את ביטחוננו. היא זו: שתקום בשטחים אלה מדינה לאומית של העם הפלסטיני, בשותפות עם ירדן או בלי שותפות עם ירדן. כרצונו, תקום ברמת-הגולן ובמדינת-ישראל החופשית, העצמאית והריבונית ביניהן. מדינה פלסטינית חופשית, עצמאית וריבונית.

איך לא

התפרצתי

יום לפני כן נערך החשבון שלנו עם גח"ל על מ"ש שור אחר — והדבר דרש ממני התאפקות עילאית. היה זה מושב-אבל של הכנסת לזכר קדיש לוז ז"ל. אחרי שחסיפיו ירדו, חיים גבתי, בשם סיעתו, ניתנה רשות-הדיבור לח"כ יוסף סרלון מנח"ל, לחסיפיו בשם הכנסת כולה.

סרלון עשה מעשה שלא ייעשה: הוא הפך את נאומו לשיעור-מעולה מיפגתי מובחן, ותיאר את לוז המתון, יונת היונים, כחסידי ארץ-ישראל השלמה. בקושי רב התאפקתי מלהתפרץ ולשבש את המעמד הממלכתי. (לאחר מכן נודע לי כי גם בנו של קדיש לוז, שנכח ביצע, התאפק רק בקושי מלהתפרץ.)

מייד עם תום המעמד, שיגרתי את המכתב הבא ליו"ר הכנסת, ישראל ישעיהו:

"אני מצטער מקרב לב על כי הנני נאלץ להביע בפניך מחאה חריפה על נאומו-הספד שנשא ח"כ יוסף סרלון בישיבת האבל לזכר קדיש לוז ז"ל.

"אני מניח שלח"כ סרלון ניתנה הזכות לשאת דברים במעמד ממלכתי זה, כדי להביע את רחשי-הלב של הכנסת כולה.

תחת זאת ניצל ח"כ סרלון את המעמד כדי לשאת נאומו-המעולה פוליטי מיפגתי מובהק, בו ייחס למנוח דיעות לא לו.

"אני מבקש לדאוג לכך שייקבע כי בכל מעמד ממלכתי בעתיד, כשחבר-כנסת יקבל את הזכות לנאום בשם הכנסת, לא תחזור תופעה זו."

עבירה פלילית:

"ביזיון הכנסת"

ישיבת-הקבורה של חקירת אוטוקארס נערכה השבוע בוועדת-הכלכלה.

אנשי הקואליציה בוועדה הביאו הצעת-החלטה, שנועדה לשים קץ לחקירה המביכה. הם מצאו תמיכה ואזון משבת בגח"ל. במאמץ משותף של קולות הקואליציה וחלק מגח"ל הוחלט להפסיק את החקירה ולגשת לניסוח המסקנות.

מובן שהצבעתי נגד החלטה שרירותית זו. באותו שעה הנחתי על שולחן הוועדה הצעת-החלטה, שנועדה להפוך את אי-הופעתם של אורחים בפני הוועדה לעבירה פלילית, שתיענש במאסר, בדומה לבזיון בית-המשפט.

היה ברור שהקואליציה תכשיל החלטה זו. כדי לרכוש מיעוט ניכר, מיתנת את הניסוח. בנוסח הסופי הצעתי:

"ועדת הכלכלה מחליטה להניח על שולחן הכנסת מסקנות-ביניים, כלהלן:

1. ועדת הכלכלה קובעת, שסירוב להופיע בפני ועדה של הכנסת ולמסור לה מידע חיוני, חרוש למילוי תפקידה בעניינים בעלי חשיבות לאומית ועיבורית — מהווה, בזיון הכנסת, "הוועדה קוראת לממשלה להגיש לכנסת הצעת-חוק למניעת תופעה זו."

כעד ההצעה הצביעו, מילכדי, חברי-הכנסת יגאל הורוביץ, אברהם לבנבראון, גדעון פת ושמואל תמיד. נגדה הצביעו שבעה חברים. היו"ר, ח"כ אברהם שטרמן, נמנע מהצבעה.